

Dom brez alkohola

Moji starši niso pili, vendar se lahko identificiram
"Ven iz stajice "

Moji starši niso nikoli v življenju popili kapljice alkohola, prav tako tudi njihovi starši. Bili so zelo cenjeni člani cerkve. Nekje sem prebral, da je naš najzgodnejši otroški spomin pogosto simbol našega življenja. Moj najzgodnejši spomin je, da sedim v stajici na verandi in se počutim sam, ujet in da ne morem zlesti ven.

Rodil sem se in odraščal v majhnem kmečkem mestu. Potem, ko so se moji starši poročili, so se v treh letih rodili trije dojenčki in moja mama ni imela pojma, kako shajati z nami. Moj oče je delal na medicinskem področju in je stalno prinašal domov tablete za materine živce in migrene.

V naši družini je bila zelo ostra razlika med našo družinsko podobo v skupnosti in tisto, kar sem dejansko videl doma. V skupnosti so bili moji starši cenjeni voditelji in cerkveni delavci, vzorniki družinskega življenja in služenja v skupnosti. Naše družinsko življenje doma pa je bilo pravzaprav daleč od te idealistične slike.

Moj oče je bil deloholik, vedno "v pripravljenosti" Kadar ni bil v službi, se je udeleževal sestankov za nešteto organizacij v skupnosti. Ena od njegovih zasvojenosti je bila postati predsednik vsake organizacije, ki se ji je pridružil. Moja mama se je doma borila z živci, migrenami in otroci. Kadar sem se grdo obnašal, so me pretepli, čeprav moja kazniva dejanja niso bila nikoli več kot povprečna otroška raziskovanja. Najhujša materina grožnja je bila, da je šla ven iz hiše po cesti in nas provocirala z besedami: "Vidite! Zapuščam vas, dokler se ne naučite, kako se obnašati. " Jokajoč smo jo prosili, da se vrne nazaj in ji obljubljali popolno vedenje.

Postal sem deloholik kot oče in skoraj tako nevrotičen kot mama. Nisem mogel obdržati nobenega pomembnega, intimnega odnosa. Do svojega štiridesetega leta sem imel enak dvojni svet kot moji starši: celostno javno podobo uspeha in služenja v skupnosti ter zasebno življenje osamljenosti, potlačenih občutkov in spolne disfunkcije.

Našel sem terapevta, ki mi je pomagal najti dolgo izgubljenega otroka, zaprtega v stajici moje duše. Nekega dne je omenil, da se mu zdijo koristna srečanja za odrasle otroke alkoholikov. Mislim sem, da me ni poslušal, ko sem mu pripovedoval o svoji družinski zgodovini ponosne treznosti. Rekel je, da se mi ni treba pridružiti, plačati ali reči karkoli, zato sem šel na srečanje. Bil sem šokiran. "Problem" je bila zgodba mojega življenja. Vse se je ujemalo. Zdaj je minilo pet let in še vedno delam ta program. S pomočjo Višje sile terjam nazaj svoje življenje in duha in ju ločujem od mreže preteklih družinskih disfunkcij. Čudežna kombinacija terapije in dela po dvanajstih korakih, me je osvobodila iz zapora otroške stajice, da lahko raziskujem in izkušam svoj resnični in edinstveni jaz.

Ta odlomek je iz 3. poglavja besedila tovarštva AOOA (Velika rdeča knjiga), ki jo je mogoče kupiti na spletu.